

PERSÓNSSÖGA

At síggja til gekk alt, sum tað skuldi hjá Kitty May Ellefsen, og megnaði hon at viðlíkahalda allar leiklutir samstundis, men aftanfyri glansmyndina goymdi eitt loyndarmál seg, ið einans nøkur fá høvdu varhugan av

Myndir: Álvur Haraldsen

ið hava drukkið. Eg havi ikki vitað betur, men bara hildið, at hasi fólkini hava ringan karakter og ongan vilja. Eg havi havt nógv slíkar fordómar, sigur Kitty May Ellefsen og heldur fram.

– Tá eg gekk á Handilsháskúlanum í Danmark, plagdi eg at ganga framvið eina barr á veg til fyrilestrarnar. Hon lat upp klokka ellivu, og har sótu nógv lesandi og drukku. Tá hugsaði eg, at hatta vóru nakrir taparar, ið valdu at sita á barr heldur enn at fara til fyrilestur og fáa sær eina útbúgving.

Hugsanir hennara um fólk, ið drukku, vórðu styrktir, tá hon læs

eitt blað, ið Handilsháskúlin gav út.

– Í eini grein í blaðnum læs eg, at rúsdrekka var størsta orsök til, at fólk ikki blivu liðug við teirra útbúgving. Tey drukku ov illa. Tað helt eg vera forkastiligt og vánaligt, sigur Kitty May Ellefsen.

Millum teirra, ið plagdi at velja barrina fram um fyrilestrarnar var ein felags lesandi hjá Kitty May Ellefsen, ið hon kendi gjøgnum bólkaraðbeiði. Ein dagin avgjörði hon at geva viðkomandi eitt skump rætta vegin.

– Eg fór yvir til hansara og spurdi, um hann ikki heldur hevði hug at koma til fyrilestur við mær,

enn at sita har og drekka øl. Hann segði nei og fortaldi, at lívið hjá honum var strævið í lötuni, og at hann persónliga hevði brúk fyri at drekka, sigur Kitty May Ellefsen, men leggur álvarsom á máli aftrat.

– Hann doyði eisini fyri tólv árum síðan. Hann drakk seg í hel. Rúsdrekka er ikki at spæla við.

Náddi botnin

Men hóast Kitty May Ellefsen harvið ikki var ein upplagdur kandidatur til at útvikla ein rúsdrekkatrupulleika, so var tað stóðan, ið hon var í eini tíggu ár seinni. Har hevði hon møguliga verið

enn, um ein túrur til læknan ikki hevði vakt hana úr dvala.

– Tað var tá eg var á botni, at mín stóða broyttist. Eg helt, at eg hevði hjartalrupulleikar, tí eg hevði varandi hjartabankan. Tá eg legði meg um kvöldarnar, bukaði hjartað so hart, at eg varð bangin fyri, at eg fór at fáa ein hjartalburð. So eg søkti mær hjálp hjá kommunulækna, ið sendi meg víðari til ein hjartalækna, greiðir Kitty May Ellefsen frá.

Kanningarnar hjá hjartalæknanum staðfestu, at heilsustóðan hjá Kitty May Ellefsen var eins og tann hjá eini kvinnu mitt í fyrsunum.

– Eg vígaði alt ov nógv. Mín ideal vekt er 57 kilo og eg havi altíð ligið um 55-57 kilo. Men eftir fáum árum hevði vektin sníkt seg upp á 80 kilo. Harumframt vóru øll tølini hjá mær, kondi, blóðtrýst og annað, ring. Tá gjørdist eg kløkk, tí eg var mitt í fjørutunum, minnst Kitty May Ellefsen aftur á.

Eydnubollar eydnaðust ikki

Loysnina fekk hon frá kommunulæknanum. Viðkomandi setti, at vinnulívskvinnan hevði fingið tunglyndi og gav henni tí eydnubollar. Tað hóvaði tó ikki Kitty May Ellefsen.